

196. Solparasoll

1. Å Stina å Mats for te Ståckolm allt väll,
där Stina ble jômffru å Mats ble gisäll
Ho hadde när hømmen så möcke åhöll,
han ga'-a e sak, kalles solparasoll

2. Då längta ho bare att söndan skull' bli,
så leditt ho fenge frå tjänstas besvir,
å kunn gå i sta'n öt vart äveli höll
å stasse så fin mä sett solparasoll

3. Å sönda på sönda dä ble vesseli,
men allri den da'n nöa sol vill' dä bli,
å Stina ho töckt': allt då vör bål i stöll
te klive i mölvär mä solparasoll

4. Ho klaga för Matts: »Ja' umöjlitt förstår,
va skamm då ä völe mä sola i år
Ho går in i mölna, dä uttäckte troll,
när ja' ska gå ut må mett solparasoll»

5. Men Matts, som va rätt en förståndiger khär,
han sa: »Ja, du skiner så däjli å skär,
att när du går ut, se då tänker jag föll
jusst *sola* behöver ha solparasoll"